

Tinh thần anh thì vẫn lạc quan, vui vẻ, và anh cũng yêu đời như trước. Ba đứa con của anh đã có gia đình, làm ăn ở xa, thỉnh thoảng mới về thăm được. Tình trạng sức khoẻ của anh, có lẽ ở trong viện phục hồi như thế này là tốt nhất, ở đây có đủ y tá chuyên môn, có đủ thuốc men, dụng cụ cho người bệnh, có những chương trình giải trí tập thể và cá nhân, như chơi bingo (Một loại bài lô-tô của Mỹ mà không có hát hò vắn điệu), xem chiếu phim, xem truyền hình, những chương trình đó thích hợp cho người yếu đuối, bệnh tật. Anh Phước cũng rất hài hước, trả lời những câu trêu chọc của tôi rất tếu. Bà bạn anh Phước trêu rằng: “Mai một chúng tôi giới thiệu cho một bà vừa trẻ, vừa đẹp, đến nâng khăn sửa túi cho anh.” Phước viết: “Được” và ú ớ gì đó. Bà bạn anh Phước quay qua chúng tôi và nói: “Đàn bà mê đàn ông chỉ vì tiền mà thôi. Không có tiền, thì không bà nào chịu cả.” Tôi nghe mà giật mình. Có đâu sự thực phủ phàng như vậy? Nhưng có lẽ cũng đúng nhiều phần, vì tôi cũng đã nghe nhiều người khác nói những câu tương tự như vậy, nhưng trước đây tôi cố không tin, và cho rằng, người nói câu đó là chỉ là ý kiến cá biệt, không phải đa số. Nhìn anh Phước, và những người trong viện phục hồi này, chúng tôi ý thức thêm rằng, chúng tôi còn được nhiều may mắn, nhiều ơn phước. Thế thì vài ba đường thông tim, áp huyết cao, đường cao, đâu có nhằm nhò gì với tình trạng bại liệt này. Còn may mắn chán. Nhưng phải biết giữ gìn để đừng để đi đến tình trạng ngặt nghèo như các người điều trị trong đây. Trong thời gian viếng thăm, anh Phước vui vẻ đùa nghịch bút đàm với chúng tôi. Không một lời than van, không một lời buồn tủi cho số phận. Chỉ khi chị bạn nhắc đến người vợ trước đây của anh, anh có vẻ hơi một chút buồn ngủi, nhưng chỉ thoáng vài giây, anh lại khôi hài, viết những lời vui vẻ, đùa nghịch. Chúng tôi ra về, anh ngồi trên xe lăn nhìn theo quuyến luyến.

Một anh bạn thì thầm với tôi: “Thì ra, trong bất cứ hoàn cảnh ngặt nghèo nào, con người vẫn tìm được những nguồn vui để sống. Và có thể nói, chưa chắc cuộc sống nào vui hơn, ý nghĩa hơn cuộc sống nào. Tuy nhiên, chúng ta đang có rất nhiều điều quý báu, thuận

lợi, mà chúng ta quên đi, hay giả vờ quên đi, và đôi khi, chỉ gặp vài rắc trở nhỏ, cũng than van rên xiết” Im lặng một lúc, anh đọc cho tôi nghe hai câu thơ:

“ *Còn bước được, ta còn ca còn múa”
Thế giới này đầy cả hạnh phúc vui..”*

Tháng 7 năm 2005

Thơ **Còn Gặp Nhau**

(Ưu ái tặng những tâm hồn đồng điệu)

*Còn gặp nhau thì hãy cứ vui,
Chuyện đời như nước chảy hoa trôi,
Lợi danh như bóng mây chìm nổi,
Chỉ có tình thương để lại đời.*

*Còn gặp nhau thì hãy cứ thương,
Tình người muôn thủa vẫn còn vương.
Chắt chiu một chút tình thương ấy,
Gửi khắp nhân gian vạn nẻo đường.*

*Còn gặp nhau thì hãy cứ chơi,
Bao nhiêu thú vị ở trên đời.
Vui chơi trong ý tình tao nhã,
Cuộc sống càng thêm nét tuyệt vời.*

*Còn gặp nhau thì hãy cứ cười,
Cho tình thêm thắm, ý thêm tươi,
Cho hương thêm ngát, đời thêm vị,
Cho đẹp lòng ai, khắp mọi người.*

*Còn gặp nhau thì hãy cứ chào ,
Giữa miền đất rộng với trời cao.
Vui câu nhân nghĩa tròn sau trước,
Lấy chữ chân tình gởi tặng nhau.*

*Còn gặp nhau thì hãy cứ say,
Say tình, say nghĩa bấy lâu nay,
Say thơ, say nhạc, say bè bạn,
Quên cả không gian lẫn tháng ngày*

Tôn Nữ Hỷ Khương